

Sygn. akt: IX C 2060/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Opolu IX Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Zapała-Garbacz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Łukomska

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2016 r. w Opolu

sprawy z powództwa **S. K., E. F.**

przeciwko (...) **Sp. z o.o. w O.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza solidarnie od powodów S. K. i E. F. na rzecz pozwanego (...) Sp. z o.o. w O. kwotę 197,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt IX C 2060/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 maja 2014 r. powódka E. F. i powód S. K. wystąpili przeciwko pozwanej N. I. Sp.zo.o w O. o zapłatę 1.141,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, iż 27 października 2014 r. powódka działając w imieniu własnym i na rzecz S. K. zawarła z pozwanym biurem podróży umowę o świadczenie usług turystycznych – obejmującą organizację wycieczki objazdowej pod nazwą „Strelcje na klifach” w okresie od 4 do 11 listopada 2014r. Powyższa umowa została potwierdzona dokumentem podróży. Zgodnie z informacjami wskazanymi w katalogu plan wycieczki wskazywał, iż drugiego i trzeciego dnia pobytu w Portugalii miały odbywać się organizowane przez pozwane biuro podróży wycieczki objazdowe. Zaś od czwartego dnia do siódmego turyści mieli czas wolny, który mogli wykorzystać według swojego uznania. Powodowie postanowili wykorzystać czas wolny na M. u swoich znajomych. Po przyjeździe na miejsce w dniu 4 listopada rezydent poinformował powodów o zmianie terminów wycieczek. Wycieczki, które miały być drugiego i trzeciego dnia wyjazdu, zostały przełożone na czwarty i piąty dzień pobytu w Portugalii. Powodowie nie uczestniczyli w tych wycieczkach bo wcześniej zorganizowali sobie we własnym zakresie czas który miał być czasem wolnym. Powodowie złożyli reklamację jeszcze w trakcie pobytu bezpośrednio do rak rezydenta. Dnia 11grudnia 2014r. powódka otrzymała pismo, w którym pozwana nie uwzględniła reklamacji. Powódka wskazywała, iż biuro podróży nie może narażać swoich klientów na niepewność związana z zaplanowanym urlopem. Ponadto podkreślała, iż zmiana „terminu zwiedzania” nie jest tożsama ze zmianą „kolejności zwiedzania”. Samowolna zmiana przez organizatora terminów wycieczek objazdowych nie może korzystać z ochrony prawnej.. Wobec czego doszło do nienależytego wykonania umowy ze strony pozwanej i powodowie ponieśli szkodę majątkową, gdyż mimo uiszczenia całej ceny wycieczki z przyczyn leżących po stronie organizatora powodowie nie

mogli skorzystać z wszystkich świadczeń objętych umową. Cena wycieczki , która miała się odbyć drugiego dnia pobytu wynosiła zgodnie z ofertami przedstawianymi turystom na miejscu przez rezydenta pozwanej spółki 59 EURO od osoby, a cena wycieczki do stolicy wyspy (...), która się miała odbyć trzeciego dnia pobytu wynosiła 32 EURO od osoby. Powyższe dają łączną kwotę 182 Euro , co w przeliczeniu na średni kurs z dnia wniesienia pozwu ogłoszony przez NBP co daje kwotę 741,92 zł. Nieprzyjemna sytuacja związana z niezapowiedzianą zmianą kolejności zwiedzania, o czym powodowie dowiedzieli się dopiero po przylocie na miejsce była stresującą sytuacją, która skutkowałą utratą przyjemności. Powódka poniosła także szkodę niemajątkową w postaci utraty przyjemności. W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu pozwany wskazał, iż zgodnie z wiążącymi strony informacjami praktycznymi w pkt. 3 UWAG „BP I. zastrzega sobie prawo do zmiany kolejności zwiedzania”. W efekcie zmiana programu poskutkowałą zmianą kolejności zwiedzania., a więc była zgodna z warunkami uczestnictwa. W wyniku tej zmiany wycieczki mające odbyć się czwartego dnia pobytu, odbyły się podczas jej drugiego dnia , a wycieczki zaplanowane na drugi i trzeci dzień odbyły się czwartego i piątego dnia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 27 października 2014 r. działając w imieniu własnym i na rzecz S. K. powódka E. F. zawarła z pozwanym biurem podróży umowę o świadczenie usług turystycznych – obejmującą organizację wycieczki objazdowej pod nazwą „Strelacje na klifach” w okresie od 4 do 11 listopada 2014r. Zgodnie z informacjami wskazanymi w katalogu plan wycieczki wskazywał, iż drugiego i trzeciego dnia pobytu w Portugalii miały odbywać się organizowane przez pozwane biuro podróży wycieczki objazdowe. Zaś od czwartego dnia do siódmego turyści mieli czas wolny, który mogli wykorzystać według swojego uznania. Powodowie postanowili wykorzystać czas wolny na M. u swoich znajomych, gdzie mieli zapewnioną degustację wina i ryb oraz uroczysty obiad. W dniu 4 listopada 2014r. rezydent poinformował powodów o zmianie terminów wycieczek. Wycieczki, które miały być drugiego i trzeciego dnia wyjazdu, zostały przełożone na czwarty i piąty dzień pobytu w Portugalii. Powodowie nie uczestniczyli w tych wycieczkach, bo wcześniej zorganizowali sobie we własnym zakresie czas który miał być czasem wolnym. Powodowie mieli wiedzę co do informacji praktycznych co do oferty katalogowej.

Dowód:- zeznanie powódki E. F. k.85

- dokument podróży k. 8

- informacje praktyczne k.10

- ofert katalogowa k.

- informacja „Strelacje na klifach”k.9, k.11

Powodowie złożyli reklamację jeszcze w trakcie pobytu bezpośrednio do rak rezydenta. Dnia 11grudnia 2014r. powódka otrzymała pismo, w którym pozwana nie uwzględniła reklamacji.

Dowód: - reklamacja powódki – k.12

- odpowiedź strony pozwanej na reklamację k.16

Cena wycieczki , która miała się odbyć drugiego dnia pobytu wynosiła zgodnie z ofertami przedstawianymi turystom na miejscu przez rezydenta pozwanej spółki 59 EURO od osoby, a cena wycieczki do stolicy wyspy (...), która się miała odbyć trzeciego dnia pobytu wynosiła 32 EURO od osoby.

Dowód: - oferta wycieczek k.17-18

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu, w sprawie bezsporne było to, czego nie podważała żadna ze stron, iż strony łączyła umowa o usługi turystyczne, na podstawie, której pozwana N. I. Sp zo.o. zobowiązała się do zorganizowania w terminie od dnia 4 listopada 2014 r. do dnia 11 listopada 2014 r. imprezy turystycznej – wycieczki objazdowej dla dwóch osób E. F. i S. K. na wyspie M., której program obejmował organizację przelotu w obie strony, zapewnienie kompleksowego wyżywienia i pobytu w pokoju dwuosobowym oraz zorganizowanie w dniu drugim i trzecim wycieczki objazdowej.

Poza sporem pozostawał również fakt, iż całkowity koszt imprezy dla 2 osób wyniósł łącznie 5.414,00 zł. Ponadto poza sporem pozostawał fakt, iż powodowie nie składali zastrzeżeń do wyżywienia, standardu hotelu i standardu wycieczek objazdowych.

Kwestią sporną pozostawało ustalenie, w jakim stopniu pozwana jako organizator imprezy turystycznej istotnie nie wykonała lub nienależycie wykonała swoje zobowiązania wynikające z umowy i czy w związku z tym powinna ponieść z tego tytułu odpowiedzialność odszkodowawczą, a jeśli tak to w jakim zakresie w związku z przełożeniem terminów wycieczek objazdowych z drugiego i trzeciego dnia pobytu na czwarty i piąty dzień pobytu powodów na M. w związku z ewentualnie poniesioną przez powodów szkodą majątkową w kwocie 741,92 zł i niemajątkową w postaci - zmarnowanego urlopu w kwocie po 200,00 zł (łącznie 400,00 zł).

Należy zaznaczyć, iż prawa i obowiązki stron oprócz stricte zapisów umowy o organizację usługi turystycznej, regulowały także informacje zamieszczone w warunkach uczestnictwa w imprezach turystycznych pozwanej, oraz dane zawarte w ofercie katalogowej pozwanej w tym także informacjach praktycznych.

Podstawę prawną żądania zgłoszonego w sprawie stanowi art. 11 a ust. 1 w ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2004 r., Nr 223, poz. 2268 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem, organizator turystyki odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług turystycznych, chyba, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest spowodowane wyłącznie: działaniem lub zaniechaniem klienta, działaniem lub zaniechaniem osób trzecich, nie uczestniczących w wykonywaniu usług przewidzianych w umowie, jeżeli tych działań lub zaniechań nie można było przewidzieć ani uniknąć, albo siłą wyższą. Ponadto w art. 11 b ust. 1 - 3 wyżej powołanej ustawy zastrzeżono, iż odpowiedzialności tej nie można wyłączyć ani ograniczyć w drodze umowy, a także w razie wyboru prawa obcego, chyba, że możliwość takiego ograniczenia przewiduje umowa międzynarodowa, której RP jest stroną albo, że strony ograniczą tą odpowiedzialność w umowie do dwukrotności ceny imprezy turystycznej względem każdego klienta, z wyłączeniem szkód na osobie. Natomiast, stosownie do brzmienia art. 16a ust. 1 tego aktu organizator turystyki, który w czasie trwania danej imprezy turystycznej nie wykonuje przewidzianych w umowie usług, stanowiących istotną część programu tej imprezy, jest obowiązany, bez obciążania klienta dodatkowymi kosztami, wykonać w ramach tej imprezy odpowiednie świadczenia zastępcze. Z kolei, jeżeli jakość świadczenia zastępczego jest niższa od jakości usługi określonej w programie imprezy turystycznej, klient może żądać odpowiedniego obniżenia ceny imprezy.

Przedmiotem regulacji powyżej przywoływanej ustawy są warunki świadczenia przez przedsiębiorców usług turystycznych na terenie kraju i za granicą. Zaznaczyć należy, iż wprowadza ona nową kategorię umów nazwanych - „umowę o świadczenie usług turystycznych”, przez którą należy rozumieć wszelkiego rodzaju usługi świadczone turystom. Przepisy ujmują „usługę turystyczną” obejmującą w praktyce kilka różnych świadczeń jako jedno zobowiązanie i nadają jej charakter „pakietowy”. Konsekwencją takiej konstrukcji jest to, że za wykonanie wszystkich mieszczących się w ramach umowy świadczeń, pomimo, iż są one z reguły realizowane, przez różne podmioty to odpowiedzialność wobec usługobiorcy ponosi jedynie „organizator usługi” (art. 11 a ustawy). Z powyższego wynika szeroko zakreślony zakres odpowiedzialności organizatora, albowiem odpowiada on nie tylko za działania własne, ale również osób, z pomocą, których zobowiązanie wykonuje, i odpowiedzialność ta oparta jest na zasadzie ryzyka (art. 474 k.c.).

Podkreślenia wymaga fakt, iż miernikiem treści i przedmiotu świadczenia konkretyzujących dany stosunek prawny jest treść umowy indywidualnej. Jednakże w przypadku umów o świadczenie usług turystycznych z reguły dochodzi do transakcji pozbawionych negocjacji, standardowych, o czysto adhezyjnym charakterze, gdzie klientowi przysługuje

wybór najdogodniejszej dla niego oferty spośród ofert przygotowanych przez organizatora imprez. Stąd pozycja konsumenta usług turystycznych mającego niewielki wpływ na warunki umowy jest znacznie słabsza niż organizatora, a instrumentem mającym zapewnić mu ochronę są przepisy art. 11-19 wskazanej ustawy o usługach turystycznych. Podkreślenia wymaga fakt, iż przepisy te, w zakresie w jakim dotyczą umów zawieranych między organizatorami turystyki, a konsumentami oraz ich ochrony stanowią *lex specialis* wobec przepisów kodeksu cywilnego i są rezultatem implementacji dyrektywy nr 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek (Dz. Urz. WE L 158 z 23 VI 1990).

W ustawowym katalogu usług turystycznych znajduje się między innymi „impreza turystyczna” zdefiniowana jako obejmująca, co najmniej dwie usługi turystyczne tworzące jednolity program i objęte wspólną ceną, jeżeli usługi te obejmują nocleg lub trwają ponad 24 godziny albo jeżeli program przewiduje zmianę miejsca pobytu. W myśl art. 14 ust. 1 ustawy umowa o świadczenie usług turystycznych polegających na organizowaniu imprez turystycznych wymaga formy pisemnej i powinna zawierać określone postanowienia, których zakres został szczegółowo zakreślony w ustępie 2 tego przepisu. Ustawa nakłada jednocześnie na organizatora obowiązek szczegółowej informacji, co do zakresu, przedmiotu i treści poszczególnych świadczeń jeszcze przed zawarciem umowy, przy czym informacja ta powinna być doręczona w postaci dokumentu pisemnego, zrozumiałego i przystępnego. Dane zawarte w broszurach, folderach, katalogach czy innych formach ofert (zakres zawartych tam informacji ma również charakter obligatoryjny) stają się elementem kontraktu z klientem, o ile nie będzie on zawierał odmiennych postanowień (art. 12 i 13). Istnienie obligatoryjnej treści umowy, jak również obligatoryjny charakter ewentualnych klauzul modyfikacyjnych ogranicza swobodę umów w interesie konsumenta, przyczynia się do transparentności jej postanowień, a nadto szczegółowe uregulowania w rozważanym zakresie mają z założenia ograniczać ryzyko sporów i dowodowo ułatwiać sytuację konsumenta (vide: E. Ł., „Prawo umów konsumenckich”).

W ustawie uregulowano m. in. w sposób szczególny pewne zagadnienia związane z zawieraniem, wykonywaniem i rozwiązywaniem umów o świadczenie usług turystycznych, w tym prawo odstąpienia od umowy przez klienta w określonego rodzaju sytuacjach za zwrotem ceny, prawo do otrzymania nieodpłatnie świadczeń zastępczych tej samej jakości oraz do żądania odszkodowania (art. 11 a, 14 ust. 5 i 6 i art. 16 a). Jednakże z uwagi, iż regulacja tej kategorii umów nie jest wyczerpująca, to zgodnie z art. 11 ustawy w zakresie w niej nie unormowanym, znajdują do niej w pełni zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego (w tym przede wszystkim art. 750 w zw. z art. 734 i nast. k.c. oraz ogólne przepisy dotyczące zawierania umów w przedmiocie ich ważności, skuteczności czy też interpretacji ich postanowień a także tzw. niedozwolonych klauzul umownych oraz inne przepisy dotyczące ochrony konsumenta.

Podkreślenia wymaga fakt, iż regulacja odpowiedzialności organizatora imprezy turystycznej za niewykonanie lub nienależyte wykonanie przyjętych zobowiązań zawarta w ustawie nie jest pełna i kompletna. Zastosowanie w tym zakresie znajdują zatem w pierwszej kolejności omówione na wstępie rozważań przepisy ustawy, a w kwestiach nie unormowanych odpowiednio należy stosować przepisy kodeksu cywilnego regulujące odpowiedzialność odszkodowawczą, z wyłączeniem jednak podstawowej zasady dotyczącej odpowiedzialności kontraktowej a wyrażonej w art. 471 k.c. Uzasadnieniem tego wyłączenia jest to, iż przepis art. 11 a ust. 1 ustawy przewidując odrębny, surowszy reżim odpowiedzialności, w szczególności, co do zakresu odpowiedzialności wywołanego niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania oraz co do okoliczności zwalniających z odpowiedzialności - stanowi samodzielną podstawę roszczeń. Odpowiedzialność organizatora imprezy skonstruowana jest nie na zasadzie winy wyrażonej w art. 471 k.c., ale na zasadzie ryzyka, ponieważ odpowiada nie tylko za własne działania, ale również osób trzecich, z których pomocą wykonuje zobowiązanie i niezależnie od tego czy jemu lub tym osobom można przypisać zawinienie. Organizator imprezy turystycznej nie może zwolnić się z odpowiedzialności poprzez powołanie się na brak winy w nadzorze nad tymi osobami lub w brak winy w ich wyborze. Jedyną podstawą prawną do wyłączenia jego odpowiedzialności jest wykazanie zaistnienia ściśle określonych w ustawie przesłanek egzoneracyjnych. Dodać należy, iż pozostałe przesłanki odpowiedzialności *ex contractu*, tj. 1. pojęcie niewykonania lub nienależytego wykonania

zobowiązania, 2. szkoda szeroko rozumiana (uszczerbek majątkowy: rzeczowy i osobowy, uszczerbek niemajątkowy), 3. związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem a szkodą - regulowane są przez odpowiednie przepisy k.c.

Ustawodawca mając na celu ochronę klienta imprezy turystycznej wprowadził ustawowe domniemanie odpowiedzialności organizatora za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umówionej usługi turystycznej. Tym samym, uczestnik imprezy dochodzący ochrony swoich praw z tego tytułu musi jedynie wykazać, że świadczenia objęte umową nie zostały wykonane albo zostały wykonane niezgodnie z jej treścią oraz, że stanowiło to *causę* powstania po jego stronie szkody majątkowej lub niemajątkowej. Zakres okoliczności, za jakie odpowiada organizator turystyki musi uwzględniać wysoki miernik staranności, jakiego należy wymagać od profesjonalisty, zajmującego się prowadzeniem działalności o specjalistycznym charakterze (art. 355 §2 k.c.).

Zgodnie z ogólną zasadą kodeksu cywilnego wyrażoną w art. 6 k.c. i przy uwzględnieniu zapisów ustawowych dotyczących odpowiedzialności kontraktowej (art. 11 a ust. 1 ustawy oraz posiłkowe art. 471 k.c.), to na osobie dochodzącej swego roszczenia na drodze postępowania sądowego spoczywa ciężar wykazania okoliczności niezbędnych do ustalenia zakresu odpowiedzialności pozwanego, tj. zarówno jej podstawy faktycznej i prawnej, jak i wysokości żądanej należności. W rozpatrywanej sprawie to do powodów należało zatem udowodnienie faktu zawarcia umowy i wynikających z jej treści albo wprost z przepisów ustawy, wzajemnych obowiązków stron oraz tego, że pozwana nienależycie wykonała wobec nich zobowiązanie oferując świadczenie niezgodne z umówionym lub niższej jakości niż umówione. Z kolei, stronę pozwaną obciążałby ewentualny obowiązek wykazania, że nienależyte wykonanie zobowiązania było wynikiem okoliczności, za które nie odpowiada. Natomiast ustalenie wysokości dochodzonego roszczenia w myśl zapisów art. 11 a i 16 a ustawy pozostawione zostało swobodnemu uznaniu organu orzekającego w sprawie.

Sąd zważył, iż powodowie nie wywiązali się z ciężącego na nich obowiązku dowodowego, nie wykazując zaistnienia przesłanek pozwalających na uwzględnienie chociażby w części żądania pozwu. Powodowie wskazując na czym polegało nienależyte wykonanie przez pozwaną (...) Spółkę z o.o. w O., zobowiązania umownego oraz, że spowodowało to znaczne obniżenie standardu oferowanej usługi, poniżej poziomu ich oczekiwań a także że spowodowało to poczucie zmarnowanego urlopu zapominają, że zgodnie z informacjami praktycznymi mieli co prawda możliwość wzięcia udziału w fakultatywnych wycieczkach lokalnych, ale nie byli także jednocześnie poinformowani, że nie otrzymają w tym czasie zwrotu pieniędzy za niewykorzystaną w tym czasie usługę hotelową w tym za posiłki. Ponadto w informacjach praktycznych wprost stwierdzano, że pozwana zastrzegła sobie prawo do zmiany kolejności zwiedzania a także w przypadku okoliczności losowych rezygnacji z wybranych punktów programu.

W ocenie Sądu powodowie w związku ze zmianą kolejności programu wycieczki - kolejność zwiedzania - nie doznali żadnej straty w przewidzianych dla nich i przygotowanych dóbr hotelowych i atrakcji turystycznych. Ponadto program imprezy w tym wycieczek, został zrealizowany w całości, choć w innej niż pierwotnie zakładano kolejności. Powodowie nie wskazywali natomiast, że przed wyjazdem na imprezę turystyczną informowali pisemnie czy w inny sposób pozwaną upewniając się, że kolejność oferowanej usługi wbrew ostrzeżeniom z informacji praktycznych nie ulegnie zmianie. Powodowie nie dowodzili także, że informowali pozwaną jeszcze przed wylotem na imprezę turystyczną, że mają inne plany i że otrzymali kiedykolwiek od pozwanej pisemnie czy też w inny sposób udzielone zapewnienie, że kolejność zwiedzania nie ulegnie zmianie. Sąd stwierdza iż powodowie czytając informacje praktyczne musieli liczyć się z sytuacją, iż kolejność zwiedzania może ulec zmianie i nie będą mogli zrealizować tak jak planowali innych wycieczek fakultatywnych lub że będą musieli z nich skorzystać w czasie, w którym mieli zapewniane inne usługi hotelowe lub nawet inne wycieczki fakultatywne.

Dlatego skorzystanie z innych planów kolidujących ze zmienionym co do kolejności poszczególnych usług planem imprezy zostało dokonane przez powodów ewidentnie jedynie na ich własne ryzyko. Trudno obecnie przyjmować i wskazywać, że winnym poniesienia przez powodów kosztów lub z tytułu poczucia zmarnowanego urlopu jest pozwana.

Sąd powyższe ustalenia oparł o zgromadzone w postępowaniu dowodowym dokumenty. Sąd oceniając dowody kierował się treścią art. 233 §1 k.p.c., który stanowi, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego

przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, kierując się doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego wnioskowania.

Powoływane przez powodów fakty nie mogą zdaniem Sądu przemawiać za przychyleniem się do stanowiska w przedmiocie niedotrzymania przez pozwaną warunków umowy, gdyż powodowie nie mieli w ocenie Sądu prawa oczekiwać, iż będą mogli zgodnie z ogólnie dostępnymi informacjami z katalogów skorzystać z samodzielnie przygotowanego wypoczynku w dowolnie wybranym czasie bez brania pod uwagę możliwości zmiany kolejności realizowania przez pozwaną atrakcji turystycznych.

Dlatego też tutaj Sąd stwierdza, iż powodowie nie mieli podstaw do żądania ani odszkodowania ani zadośćuczynienia za zmarnowany urlop, gdyż pozwana jako organizator turystyki nie odpowiadała za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy w podnoszonym przez powodów zakresie. Usługa została wykonana w całości. Pozwany nie może odpowiadać za wewnętrzne wcześniejsze ustalenia powodów i ich przyjaciół odnośnie spędzania przez powodów wolnego czasu. W sytuacji gdy powodowie chcieli spędzać urlop i wypoczynek według własnego, a nie ustalonego przez pozwaną harmonogramu mogli nie korzystać z usługi pozwanej, ale zorganizować go sobie samodzielnie. Natomiast w sytuacji korzystania z usługi, którą przygotowało profesjonalne biuro podróży musieli wziąć pod uwagę, iż usługa będzie realizowana zgodnie z nakreślonym planem, ale także z zastrzeżeniem zmian wymuszonych okolicznościami i niezależnymi od organizatora. Tym samym także ewentualny stres i zawiedzenie powodów spowodowane zmianą ich wcześniejszych planów nie może być automatycznie przerzucone na pozwaną, która realizowała umowę wykonując ją w zakresie dozwolonym prawem i wcześniejszych ustaleń i informacji, które pozwalały na zmianę kolejności realizowanych usług.

Mając na uwadze powyższe Sąd powództwo w całości oddalił jako nieudowodnione.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia przepis z art. 98 k.p.c.